

מכתקים ארותי

אגב, מי הם היו בדיוק?
נחלתה, לצערי, כשלון חרוץ בריקודי הסתייג, הצהי"צהי וכל השאר. אוי לאותה בושה. הרופא אסר עלי, מטעמי בריאות, לרדת בשעות הלילה המאוחרות במדרגות, כך שניצבר ממני להראות את אישיותי בזן ושאר מועדוני-הלילה. לתשומת-לבן של השוחרות סוג זה של תרבות.

למעוניינות הממודות, אשר המושג נערת זוהר אינו חופף את שאיפותיהן, ואשר מלתחה נוסח וזיה רודן לא ניכללת באינחונאר הניכסף שלהן — מובטחת דירה ומטבח. גם מקום תלית כבסים. אני מוכן, לפי דרישה, להמציא תוכנית מפורטת של הדירה, עם כל הכלול בה, נוסף לחוזה הקנייה המקורי. אפשר גם לראותה מקרוב.

אין הכותב מתחייב לקבל את ההצעה הוולה ו/או היקרה ביותר, ו/או המפתה ביותר, אלא אם כן היא תוגש תחילה לעיון אישי להעדפת-קבלה, אשר מקום מושבה בתל-אביב, והמיוצגת על-ידי החתום-מטה בלבד.

בספרהכל פקיד 26, הכותב מכתבים פרטיים על חשבון שעות-העבודה שלו. אני גם מוכנה להמר שהוא פקיד ממשלתי.

אימרו יחד במקלה — שזו תחבולה מקסימה במקוריותה: הוא דווקא כן פגש אותי באוטובוס. נסענו צפונה ואני טרפתי לגלות לו את שמי וכתובתי. מובן שעכשיו אני מצי טערת. אם ראשי התיבות של שמך הן ר"ר — אם אני לא טועה — והסיר כשאת אומרת לא מזכיר לך משהו — אני מחכה למכתב ממך. ומקוה שניפגש.

אני מתה לשמוע מה הוא יכול היה לבקש ממך, שאת (1/1370) אמרת לו: לא!

היא רוצה לחיות

היא מהסוג הכותב: "...אנא, הפשר את צינת לבכי! גרום לי לפרוח! אני רוצה לחיות! כתוב לי, אם סבור אתה כי תוכל לפזר את הריקנות, השיעמום והכלום האור פנים אותי, אם נפשך חמימה ואינך בן לחולשות אדם...". ואיזה הגבר היכול לעמוד בפני תחינותיה קורעות-הלב של (2/1370)?

תגיד, יצאת פעם עם רבקה?
"דווקא לא."
מעניין, איזה עולם קטן זה! גם אני לא."

רק קצת רומנטיקה

אחר שמשתגע, לדבריו, להתרסס, הוא מפתח-תקוה (3/1370):
"בקורא ותיק במדורך החלטתי, איפוא, שהגיע אף תורי להימנות בין אחד הקורבנות. אני בחרו צעיר בגיל 20. די נחמד, כפי שאת רואה בתמונה. תחביבי הוא איסוף ושמיעת תקליטים, קולנוע, וקצת רומנטיקה. היות וכל חברותי הן עת שיער שחור, החלטתי לזרוק את כולן, ולחפש לי רק אחת — אבל בלונדינית נחמדה, מסביבות צפון תל-אביב. אורקי, אני מסיים ב" תקוה."

3/1370

שוש: "כל פעם שאני פוגשת כבר מישהו שאני באמת מחבבת... אז או שהוא נשוי, או שאני."

מת להתחתן

מה דעתכם?
אני מת להתחתן, רותי. ורק כך, כמוכן, החלטתי לשים את מבטי. משום-מה את נראית לי כשדכנית אימהית, טובה-לב, צנועה וחסודה, אשר דבר רע ירחק מפיה, ואין פגיעתה רעה."
אינני רוצה להיראות חסרת-ענוה, אולם עלי להודות ש- אינני טובת-לב, צנועה וחסודה, ואני ההיפך מכל שאר ה- תכונות שרובקת לי. אני גם מתנגדת לכך שלקוחותי יינשאו. פשוט טעית בכתובת, חבר (4/1370):

"עלי לציין בענוה רבה ובסיפוק רב, כי אני בחרו שקט, רציני, סולידרי, גבוה, סימפאטי ומסודר. על דיברתי שאינני דובר שקר. אני רק מקוה כי לא השמטתי מאומה.
מה שנוגע למשפחה, הרי קצרה היריעה מלהכיל את פרטי שושלת-היוחסין שלי. אבל אני מוכן לשלוח העתק נוסריני מאושר, למעוניינות. אני בהחלט — ולכל הדעות — בחרו תרבותי ואינטליגנטי. בספרייתי הגדושה מצויים ספרים על באן, בסהובי, אפלטון, שופנהאואר, רוסו ופרויד."

כלב על שתיים

חלומי, חלום שאיננו חסרת-תקוה, הוא שבאחד הימים תתאחדנה לזמן קצר כל בנות מיני. שנקים נגד כל הגי"ם (גברים-ישראלים-מצויים) חיות מאוחדת, שאין להבקיעה, נכריח אותם לחולל מטכסיסוריה גלזוים וממעשיהם ה- מחפירים בחיים. כמו זה, למשל:
הדבר התרחש, במקרה, ברחוב אלנבי, כפי שיכול היה להתרחש בכל מקום אחר.
הפקידים הלכו הביתה והנערה, שצעדה לפני במורד ה- עמוס אנשים, לבשה מיכנסיסטרץ' הדוקים. היה לה שיער בלונדי, שכל הרחוב הביט אחריו, כליכך בלונדי עד שרציתי לנפץ עליו קסת של דיו.
הגבר שהיה צמוד לעיקבותיה, כמו כלב דוברמאן בתפקיד, לא הביט על הראש המחומצן. הוא תקע עיניים כלביות בקומה התחתונה. בכל פעם היו עוברים-יובשים תוקעים עצי-מם לפניו, מסכלים, שלא באשמתם, את נסיונותיו לתפוס עמדה לימינה או לשמאלה של הבלונדינית הצועדת. נידמה היה לי שאני יודעת מה הוא מהכנן.
וכך צעדנו, מחנה של שלושה, בתוך ההמון. הנערה ה- מנענעת בראש, הדוברמאן בעיקבותיה, ואני במאסף. הוא צעד בעוזרות, הראש נטוי קצת קדימה, וזרוע אחת משור-לבת מאחור. היא הרגישה בו איכשהו, עשתה תפנית של 90 מעלות לעבר מעבר-החצייה. הדוברמאן צעד עתה לצידה, קרוב מאוד. ואו, פתאים, ללא כל אות אזהרה, זינקת ה-

נישמע בחרה:
"תסלה לי, אבל אני לא יכול ביום שני."
"אז שלישי!"
"לא, שלישי לא בא בחשבון!"
"טוב, אז מה בנוגע ליום רביעי?"
"אני נורא מעטער, אבל זה בלתי-אפשרי."
"אז בוא ביום חמישי."
"טוב, אז אני בא ביום שני."

מיומנה של מתלבטת

אני שוחה מזה חודשיים בגל מכתביה של (5/1370), המתעקשת לדחא לי על קיומה, ולבטיה בחברה האנושית פעם בשבוע לפחות. אני לא מכירה אותה, אני לא החברה שלה, או הפסיכיאטר שלה ואני לא איספת בולים. מה היא רוצה ממני?

היא שלחה את אות החיים הראשון שלה לפני חודשיים: "שלום רב לך רותי! גילי 16 וחצי. אני חברה בתנועת נוער ומלאה היסוסים אם להמשיך בה...".
כעבור שבועיים הגיע מכתב נוסף: "רותי שלום! אני בת 17. ובכן החלטתי מתכוונת בקרוב מאוד לעזוב את התנועה...".

פרק גורלי מיומן החיים שלה הגיע כעבור שבוע: "רותי, שלומות! זה עתה עזבתי את התנועה...".
ובכן זה המצב. מי שהוא מכב חייב להציל אותי, ולשחרר אותי לקרא מפרוטרוט את לבטי החיים שלה. אחרי הכל אני אישיות עסוקה. תחביביה הם, בחרים נורא לא מודרניים, בעלי עבר תנועתי, או הווה של נחיל, או בני כפר, או סטודנט או חייל. לא לובשים חליפות ודגני מלוח, אבל לעומת זאת אוהבים לצאת לדיג, לטיולים, הצגות ולשמוע מוסיקה טובה.

מכנה משותף

רצוי מאד, חברה, שעיסוקך יהיה ציור, פיסול, וכתיבת שירים באנגלית ועברית. מפני שזו הנערה (6/1370) מחפש. נורא כדאי לך. הוא עוסק בציור, פיסול וכותב שירים באנגלית ועברית. בן 22. תל-אביבי.

... לקראת החנוכה הגיעה התודעה היהודית לכיתתה של אחותי לשלבים מדאיגים. התלמידים משוכנעים שיוול ברירג הוא בעצם יהודי שלפני שהתיוון נקרא — יואל ברנר. שגרי קופר הוא גרי (גרשון) הכופר. שאלבים פרסלי הוא אליהו פרסלר. וכי זמר הטוויסט המסורף צאיבי ציאקר הוא לא אחר מאשר יהודי בשם צבי צוקר.

עליה לדעת שזוהו קרב, בעצם. קרב בין שניים. בין אם היא מעוניינת להילחם, בין שלא.

ברגע שהייצור השיג את הצביטה שלו, או שהנערה הערימה עליו והצליחה להתחמק ממנו, הוא מפסיק לעקוב אחריה. הוא מרוצה מהצביטה כמו הפיקאדור מהדקירה שלו. גם נערה המפסידה בקרב, חייבת לצאת ממנו בכבוד. לא לפרוץ באחוזת-אימים, בכבי קורע-לב. בסופו של דבר שום דבר לא נגנב ממנה. עליה להיות שקטה ורגועה, ולהשתדל לעשות בדיוק כמו שעשתה הגיבורה שלנו.

היה בידיה ארנק-עור כבד וגדול, עם מנעול של מתכת נוצץ. היא הניעה אותו בקשת רחבה, והצליפה בו על ראש הכלב. הוא התיישב מייד על המדרכה, והיא נעלמה כמו ענן, אישם בין ההמונים החוזרים הבית.

הוא שיפץ את פדתו, ונראה מבוהל כשהביט למעלה וראה את המצלם האנושי שנוצר סביבו. "כלום לא עשיתי לה", נבח בקול מעורר-רחמים. ההמונים הם טיפשים. הם הויוו את ראשם ימינה ושמאלה, בהבעה טראגית, בהשתת-פות בצערו של הדוברמאן. הם חשבו לעצמם: איזה מין נערה היא כבר יכולה להיות?

הובן עור לו לעמוד על רגליו, הבריח את האבק מעל החליפה הבהירה שלו, ושאל אותו בדאגה עצומה אם ה- מנחלת פצעה אותה.

גבר כזה יחשוב יותר מטעם אחת לפני שיעז לצבוט אחרים נוספות, אפילו אם הם יתנדו בצורה פרובוק-טיבית.

נערת השבוע

מוכרחה לספר לכם, מילה במילה, מה שסיפרו לי אתמול על נערה בשם ליבנת שלם.
שהיא משהו יוצא מן הכלל. כישרון דראמטי ו-ריסים ארוכים טבעיים. שחורה לא מכבר מהשתל-מות בפאריז, וש לפני שהחליטה להקריב עצמה על מזבח התיאטרון, רקדה שנים באלס אצל ארנאטובה ומונה, והן לעולם לא תסלחנה לה שהפטיקה. שהיא היתה סינדרלה, ומלכת-השלג בתיאטרון ה-ילדים של אנסקי, ושיום אחד נסעה לבראזיל לחפש את אושרה. בדרך חזרה בפאריז וניגשה לבחינות-כניסה לקומדי-פראנס. היא לא ידעה מילה צרפתית, אבל היה לה אומץ, ואמביציה, והיא ידעה להתגבר על כל המכשולים.

קיבלו אותה מתוך 400 מועמדים, אם זה אומר לכם משהו, והעניקו לה גם גימלה. היא היתה מוכ-שרת, והחזיקה שנתיים עיפרון בפה כדי ללמוד דיקציה, היתה לה סבלנות של ברזל, כושר הסתג-לות למצב, ובכלל.
כן, וגם היו לה כמה הצעות רציניות להופיע ב-סרטים צרפתיים, וכמוכן שהיא טרבה בתוקף. היא לא כזאת. אחריכך היא הופיעה בוותי. ולפני שאני אשכח, יש לה גם כשרון פנומינאלי ללמוד על-פה תפקידים. והשבוע היא מופיעה במטרכונים האוזן הפרטית והעין הציבורית בתיאטרון של יצחק שילה. היא המחזיקה של אביבה גור.

בזמן האחרון היא הופתעה לראות שיש לה גם כשרון קומי. וביום שישי יש לה יום-הולדת (25). אבל היא מקבלת כל השנה מתנות. היא תופרת לי עצמה את השמלות שלה. היא יודעת המון דברים. כולם אומרים לה שהיא דומה לפנינה גרי, אבל היא אומרת שפנינה גרי דומה לה.

כאן טיימה ליבנת שלם את סיפורה, ומיהרה ל-פגישה חשובה מאוד.

נערה לעבר חנות-העללים ממול. תוך שנייה היתה צריכה להימצא כבר מעבר לסף — בטוחה בוד השני של המיתרס. השניו הפתאומי במערך הקרבי שלו עידער לרנע את שיווימשקלו הנפשי של הכלב-על-שתיים. אבל האינסטינקטים הכלביים שלו פעלו מייד. הוא יתר קדימה, כאותה שניה שמטרתו הניכספת עמדה להיעלם ממנו לנצח, שלף את זרועו במהירות של אקדוחן מקצועי וצבט בעוז את העכוז שלפניו.

נערה נבונה היתה יכולה לזהות מיסלצת מסוג זה מ-מרחק של קילומטר. היא (המיפצלת) נוחה לזיווי. המכבים הערמומיים שלה לצדדים, הראש הנטוי משהו קדימה, ה-זרוע האחת המשולבת על הגב. כשנערה ניתקלת בדבר כזה, עצתי לה להכנן מייד פעולת נסיגה. כמה, למשל, להתרחק מחלונות-ראויה, או מפסקי-תנועה, או מפניות ללא מוצא.